POSUDEK OPONENTA DISERTAČNÍ PRÁCE

na doktorskou práci zpracovanou na Právnické fakultě Univerzity Karlovy v Praze

Mgr. Davidem Šmídem

NA TÉMA „KONTROLA NA ÚSEKU FINANČNÍ ČINNOSTI“

oponent: JUDr. Dana Šramková, Ph.D., MBA, Právnická fakulta Masarykovy univerzity

Téma, které si doktorand zvolil pro zpracování v rámci své disertační práce, je tématem vhodným, skýtajícím dostatečný prostor pro teoretické i praktické bádání a umožňujícím formulaci vlastních názorů a stanovisek. S ohledem na problémy spojené s čerpáním z veřejných peněžních fondů se i při určité míře obecnosti, která je pro disertační práce vyžadována, dané téma jeví býti velmi aktuálním a sestavení uceleného spisu z dané oblasti má potenciál přínosu (nejen) pro obor finančního práva.

Práce je jasně, přehledně a logicky strukturována. Členění jednotlivých kapitol odpovídá svou mírou rozsahu disertační práce a dává tušit, že disertant je schopen zpracovat dané téma s reflexí jeho základního schématu. Kvituji, že autor nesetrvává jen v analýze právní úpravy de lege lata, ale danou problematiku uvádí v širším historickém kontextu. Dále se autor správně nezaměřuje čistě na tuzemskou regulaci kontroly a u příslušných orgánů (zejména NKÚ, kterému věnoval již práci diplomovou a s jehož úpravou je očividně obeznámen) si všímá i jejich postavení v mezinárodním kontextu. S ohledem na stav na Slovensku rovněž považuji za přínosnou kapitolu zaměřenou na dílčí komparaci právě s touto zemí.

Pokud jde o cíle práce, autor se jim věnuje v samostatné II. části práce. Ačkoliv si výslovně nestanoví hypotézu k testování, lze zde nalézt hned několik cílů, přičemž za nejvýznamnější je obecně možné považovat cíl poslední uvedený na str. 9. Při celkovém zhodnocení předložené disertační práce lze přitom konstatovat, že tato svým obsahem odpovídá názvu a reaguje na výše uvedené cíle.

Mám-li hodnotit obsahovou stránku konkrétně v rámci jednotlivých kapitol, pak mohu říci, že autor se v dané problematice poměrně dobře orientuje.

V kapitole věnované historickému exkurzu sice čerpá zpočátku převážně ze dvou děl, přičemž není zcela zřejmé, zda (resp. kdy) využil i přímo dobový text právních předpisů. Podobná výhrada pak směřuje i k následujícím pasážím textu. Obsahově je např. kapitola IV. poměrně zdařilá, nicméně bych ocenila větší práci s prameny. Poměrně chudý poznámkový aparát je ostatně slabinou většiny částí disertační práce. Obzvláště zřetelně pak vyvstává na str. 31-32, kde autor sice z hlediska věcného a systémového provádí zdařilou klasifikaci kontroly, nicméně opomíná se se čtenářem podělit o zdroje, ze kterých čerpal (z kontextu je přitom zřejmé, že se nejedná o autorovo vlastní členění, což navíc autor sám přiznává na str. 31 hned v první větě subkapitoly 2.).

V rámci pojednání o systému kontrol oceňuji autorovu systematiku. Kromě výše uvedených výhrad, které platí i pro tuto a další části práce, mi např. není zcela jasné, proč autor použil termín „ústavní listina“ (viz str. 40). Rovněž v některých pasážích zde autor opomněl některé autory, když vychází toliko z jedné publikace (kterou sice lze označit za hlavní a vhodnou, nicméně neměla by v několika subkapitolách zůstat zdrojem jediným). Na druhou stranu oceňuji autorův vhled do problematiky legislativního procesu i snahu o reflexi relevantní judikatury. Obecně z pohledu koncepce považuji celou nosnou kapitolu V. za zvládnutou, byť lze mít k textu dílčí výhrady. Přestože se nemusím ztotožnit se všemi názory, které autor uvádí, oceňuji, že se o jejich formulaci ať přímo či „mezi řádky“ pokouší.

Jako vhodné doplnění spisu se jeví zařazení pojednání o kontrole prostředků poskytnutých ČR ze zahraničí, stejně jako již výše uvedené alespoň stručné představení úpravy kontrol finančních činností na Slovensku (byť by toto mohlo být poněkud obsáhlejší). De facto se jedná spíše o heslovité představení základních bodů, aniž by byly blíže rozebrány či provedena dostatečně podrobná komparace (tu lze spatřovat jen v posledním odstavci na str. 161).

Autorovu snahu o pohled de lege ferenda, včetně vlastních návrhů, považuji za přínosný. Pokud jde o autorovy závěry, pak se po „autohodnocení“ práce omezil jen na poněkud stručná konstatování, kdy by si závěr práce zasloužil prostor a syntézu poněkud širší (možná se však v tomto ohledu autor částečně vyčerpal v předcházející kapitole).

V hodnocení formální stránky lze konstatovat, že tato byla v zásadě naplněna a odpovídá požadavkům kladeným na tento druh kvalifikačních prací. Jak tomu však u prací tohoto rozsahu bývá, není ani v rámci formální úpravy práce zcela prosta drobných nepřesností.

Autor se však dopouští dílčích stylistických a interpunkčních nepřesností, které zbytečně snižují jinak solidní úroveň zpracování předloženého textu (v některých případech vkládá čárku ve větě i tam, kde je dle názoru oponentky nadbytečná, např. str. 30, druhý odstavec, 1. věta).

V oblasti citační se sice autor snaží o korektnost, přesto tato oblast není zcela z pohledu oponentky zcela v pořádku. Ačkoliv si autor vybral pro zpracování oblast velmi specifickou, je celkový seznam pramenů, z nichž autor čerpal, pro disertační práci spíše podprůměrný (domnívám se, že zde autor zcela nevyčerpal možnosti, které mj. české a slovenské zdroje nabízí – ze Slovenska se navíc autor spokojil toliko s právním předpisem a internetovou stránkou, aniž by se pokusil vyhledat a pracovat s příslušnou zahraniční literaturou, která je u disertačních prací očekávaná).

Na některých místech pak v textu očividně absentují odkazy na využité zdroje (byť se může jednat o prameny uvedené v závěru práce, měly by být uvedeny v příslušných poznámkách pod čarou – viz výše). Dále se domnívám, že některé přímé citace mohly být poněkud redukovány, alespoň tam, kde je možné danou problematiku částečně uvést vlastními slovy. Pokud jde o citace kolektivních děl, ocenila bych odkaz na konkrétního autora tam, kde je to z citované publikace zřejmé (např. poznámka č. 21 na str. 37). Pokud jde o schémata, kterými je text obohacen – tato vítám, byť není zřejmé, zda se vždy jedná o vlastní autorovy počiny či schémata přejatá.

V rámci úpravy a přehlednosti textu by přispěl větší důraz na členitost, resp. odsazení (např. vymezení oborů na str. 15 by bylo přehlednější s využitím vhodného odsazení textu, totéž platí i pro rozlišení na str. 30 aj.). Dále by bylo vhodné názvy subkapitol vždy svázat s následujícím textem (viz 1.1.3 na str. 131, 1.2 na str. 43), případně by i jednotlivé hlavní kapitoly číslované I. až IX. mohly začínat na nových stranách (obzvlášť zřetelné je to na str. 158 či 161). Na druhou stranu jistou duplicitu v členění lze nalézt v subkapitole 1.3, kterou autor dále člení na 1.3.1 až 1.3.6 a kterou navíc vždy začíná odkazem ad a) až ad f) (navíc v obsahu práce uvádí pouze 1.3.1 a 1.3.2, nikoliv už 1.3.3 až 1.3.6).

V souhrnu lze konstatovat, že i přes výše uvedené dílčí výhrady práci považuji za akceptovatelný základ pro ústní obhajobu, ke které tímto posuzovanou disertační práci **doporučuji**.

Po úspěšné obhajobě navrhuji udělení akademického titulu „Ph.D.“

V Brně dne .....

JUDr. Dana Šramková, Ph.D, MBA

oponentka